

၁၉။ ဦးထင်ကျော်ကို အတုယူ၍စုံစမ်းပုံ

ကျွန်တော်သည် စုံထောက်ကြီးဦးထင်ကျော်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမျှနေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၍ သူ၏ အမူများတွင်လည်း တခါတရံ ကိုယ် ထိ လက် ရောက် လိုက်ပါကူညီခဲ့သည့် ပြင် ဦးထင်ကျော်၏ အပြုအမူ အတွေးအခေါ်များကိုလည်း လေ့လာရဖန်များသောအခါ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ထိပါလာရန် အတော်အတန်တီးခေါက်မိလာ၏။

အမှုတစ်ခု၌ အချက်ကြီး ၅ ချက်ကို အစမ်းသဘောဖြင့် စဉ်းစားပေးရန် ဦးထင်ကျော်က မေးမြန်းရာ ကျွန်တော်က စာဖြင့် ရေး၍ပြေရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က စာဖြင့်ရေး၍ပြေရာတွင် ကျွန်တော်၏အဖြေမှာ ဦးထင်ကျော်၏ထင်မြင်ချက်နှင့် အချက် ၄ ချက်တွင် တသေဝေမတိမ်းအောင် တူညီ၍ ကျန်တချက်၌သာ ကွဲပြားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်မှာ “အလုပ်က လူကို သင်သည်” ဆိုဘိသကဲ့သို့ ထိပါလာရန်တွင် အတော်အတန် နားလည်ဝင်၍လာကာ ယင်းကဲ့သို့ ဦးထင်ကျော်နှင့် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သော အခါများတွင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အတော်ပင် အထင် အမြင် ကြီး၍လာမိ၏။ သို့သော် တခါတရံ ဦးထင်ကျော်၏အတွေးအခေါ်နှင့် ပါစင်အောင်လွဲတတ်သဖြင့် ထိုအခါများ၌မူ မိမိ၏ အထင်ကြီး မှုများကို တွေး၍ပင်ရယ်မောမိသေး၏။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းထွက်စဉ်က ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်အကြောင်းကို စတင်ရေးခဲ့၏။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် တဖန် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း၌ ၎င်း၊ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း၌၎င်း ဆက်လက်ရေးသားပြန်၏။ ရေးသားရာ၌လည်း ဦးထင်ကျော် စုံစမ်းမှုမှန်သမျှကိုမရေးဘဲ ယင်းတို့အနက်မှ စိတ်ဝင်စားဘွယ်ကောင်းသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိများကိုသာ ရွေးချယ်၍ ရေးသားခဲ့ရာ ဤအကြောင်းများကို စာဖတ်ပရိသတ်လည်း သိပြီးဖြစ်ပေသည်။

အောက်တွင် ယခု ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လူတွင်ကျယ်တယောက်လုပ်ကာ ဦးထင်ကျော်၏ နည်းနာနိဿယကိုယူ၍ စမ်းသပ်သောအတ္ထုပ္ပတ္တိတခု ဖြစ်၍ တခါတရံ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော် အထင်အမြင်ကြီးတတ်သည်ဆိုရာ၌ ဤကိစ္စကလေးလည်းပါဝင်သည်ကို ဝန်ခံရပါမည်။

၁၉၄၃ခုနှစ် မတ်လက ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကလည်းများ၊ လူကလည်း ကောင်းစွာ မကျန်းမာသဖြင့် အလုပ်မှ လစာမဲ့ အခွင့်နှစ်လ ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နေရပ်ဇာတိ ဖြစ်သော ဖြူးမြို့သို့ ပြန်သွားခဲ့ပါကြောင်း။ ဖောက်ရှိသောအခါ အားလုံးသော ဆွေမျိုးဥာတိများနှင့်တကွ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကိုပါ သွားရောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ၁၁ ရက်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ တနေ့သောနံနက်ခင်းမှာ လဘက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်တွင် မိတ်ဆွေ ၃-၄ ယောက်နှင့်အတူ လဘက်ရည်သောက်ရင်း ရန်ကုန်မှ ဖောက်လာသောသူများအပေါ်တွင် တောနယ်ကလူများက အထင်ကြီးမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေတစုသည် ကျွန်တော်ပြောသော စကားများကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ နားထောင်လျက်ရှိကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့ချင်းပြောနေသော စကားလက်စကို ဆက်၍ပြောကြရာ သူတို့အထဲတွင် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိသောကိစိန်လွင်ဆိုသူက ယမန်နေ့ကဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုတမှုအကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

ကိစိန်လွင်မှာ ရုဇဝတ်အုပ်ပေါက်စဖြစ်၍ အမှုအကြောင်းကို စုံစမ်းရသော ပုလိပ်အရာရှိတဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း အဖြစ်အပျက်များကို အကုန်အစင်သိသူဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က အစမှပြန်၍ ပြောပြရန်တောင်းပန်သောအခါ ကိစိန်လွင်က ယမန်နေ့ ည၌ ၁၂ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဖြူးမြို့အနောက်ဘက် တောင်ခြေအနီး ကျွဲမကူး ရွာစပ်၌ ကျောက်ကျင်းအလုပ် လုပ်သော ကုလားမယဇလိတယောက်ကို မြန်မာလူရွယ်တယောက်က ရိုက်သတ်ကြောင်း။ ရိုက်သောတုတ်နှင့်တကွ တဖားခံကို ဖမ်းဆီး ရမိပြီဖြစ်ရာ သေသနနှင့်တဖားခံမှာ ရည်းစားလူမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရန်ငြိုးထားပြီးလျှင် ရိုက်သတ်သည်ထင်ရကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိစိန်လွင်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိလျက် ထိုထက် စုံလင်စွာ သိလိုကြောင်း ပြောပြသောအခါ...

“ဒါဖြင့် ကိုတင်မောင် ထမင်းစားပြီးယင် ကျွန်တော် အိမ်က ဂတ်တန်းထဲမှာဘဲ မေးယင်ရပါတယ်။ အမှုတို့ပါကျွန်တော်ပြပါမယ်”

နံနက်စာ စားပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း မြိုင်တောင်ပိုင်းတွင်ရှိသော မြူးမြို့မဂတ်ဝင်း အတွင်းနေ ဖုဇဝတ်အုပ်ကလေး ကိုစိန်လွင် အိမ်သို့ သွား ရောက်ရာ ကိုစိန်လွင်နှင့်အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရ၏။

ကိုစိန်လွင်သည် ကျွန်တော်အား ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံပြီးနောက် “ကျောက်ကျင်း မယ်ဇလီ အလီခန့်သတ်မှု” ဟုခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့်ပိုင်တံတခုကိုထုတ်၍ပြလေရာ ကျွန်တော်လည်း ရေးမှတ်သင့်သည့် အခက်များကို ရေးမှတ် ပြီး နောက် အမှုတွဲတွင် မပါသေးသည့် (သို့မဟုတ် မစစ်ရသေးသည့်) အကြောင်းအရာများကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်မိ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “မျက်မြင်သက်သေရှိသလား ကိုစိန်လွင်”

လွင်။ ။ “မျက်မြင်သက်သေတော့မရှိဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ဒီညက နွားရှားပြီး ပြန်လာတဲ့ ဦးအောင်မင်းက တောင်ပူစာကလေးတခုဘေးက လူတယောက် ရုတ်တရက် အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရသတဲ့ဗျာ၊ ပြီးတော့လဲ ဘိုးမှင်ဟာ မန်ကျည်းပင်တပင်အရိပ်က ကမန်းကတန်း ဖြတ်ပြီး ရွာဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ပြီး သွားတာမြင်လိုက်ရသတဲ့”

ကျွန်တော်။ ။ “သူ့တုတ်မှာကော သွေးတွေ့သလား”

လွင်။ ။ “တွေ့ရတယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ဘိုးမှင်ကကော ဘာပြောသလဲ”

လွင်။ ။ “သူကပြောတော့ လိပ်သေရွာက သူတို့ ဘကြီး အိမ် နားမှာ သူနဲ့ သိတဲ့ လူတယောက်ဆုံးတာနဲ့ မသွားသေးဘဲနေပါတယ်တဲ့၊ အပြန်မှာ နောက်က ခွေး တကောင် လိုက် ကိုက်တာနဲ့ ခွေးကိုကြောက်ကြောက်နဲ့အသေရိုက်သတ်လိုက်လေတော့ သူ့တုတ်မှာရှိတဲ့ သွေးဟာ ခွေးခေါင်းက သွေးပါလို့ အစစ်ခံတယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ခွေးသေကောင်ကိုခင်ဗျားတို့ရှာပြီးပြီလား”

လွင်။ ။ “သူပြောတဲ့အတိုင်းဘဲတွေ့ရတယ်ဗျ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒီကုလားနဲ့ ဘိုးမှင်နဲ့ ကော ရန်ငြိုးမို့လို့လားဗျ”

လွင်။ ။ “(စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက်....) “အဆက်ဒီလိုရှိတယ်ခင်ဗျ၊ ဘိုးမှင်နဲ့ ရွာထဲကဖွားညွန့်ဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေးတယောက်နဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်နေသတဲ့၊ ကောင်မလေးက အပျို၊ ဘိုးမှင်က မုဆိုးဘို ဖြစ်လေတော့ ကောင်မလေး မိဘများက တယ်ပြီး သဘောမတူချင် ကြဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့သော ၄ လ လောက်က အစိုးရကျောက်ကျင်းမှာ အလုပ် လုပ်တဲ့ ကူလီ ခေါင်းအလီခန့် ဆိုတဲ့ မယ်ဇလီ ကုလားတယောက်ကကောင်မလေးသဘောကျပြီး ကောင်မလေးဆီ မကြာမကြာလာ၊ သူ့မိဘများကိုတော့ ငွေကလေးကြေးကလေးပေး၊ သည်တော့ အမေလုပ်တဲ့ လူက သည်ကုလားနဲ့ သဘော ခပ်ကျပျာ ဖြစ်နေဆိုတင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ။ ကုလားဆိုတဲ့အကောင်မျိုး ကလဲ ဗမာမကလေးတယောက်များ သူတို့ ကြိုက်မိပြီဆိုမှဖြင့် အဓွေးထန်းလျက်အိုး တွေတာထက် ကဲသေးတယ်၊ ညတိုင်းလိုလိုဘဲ လာပြီး စကားပြော၊ အချိန်မတော်မှ ပြန်သတိခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ သေမဲ့ ညနေကျတော့ခါတိုင်းထက်ညဉ့်နက်သွားပြီး သန်းကောင်လောက်မှ ပြန်အသွားမှာ ရွာအရှေ့ဘက်

တောင်ပူစာကလေးနား ကျတော့ ဘယ်သူက မိုက်လိုက်တယ် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ တချက်ထဲသာ အော်နိုင်ရှာတယ်၊ တခါထဲလဲပြီးသွားတာဘဲတဲ့”

....အဲဒီလိုအော်ပြီး လဲအသွားမှာ ဦးအောင်မင်းက နွားရွာပြီးပြန်အလာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အော်သံကြားလိုက်ရတာကိုးခင်ဗျ၊ သည်တော့မှ ဦးအောင်မင်းလဲ ဆယ်အိမ်ခေါင်းအိမ်ကို ပြေးပြီး အသွားမှာ ဘိုးမင်ဟာ ရွာတောင်ဘက်နားက မန်းကျည်းပင်ကလေးနားက တုတ်တချောင်းကိုင်ပြီး ရွာဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်သွားတာ မြင်လိုက်ရသတဲ့ခင်ဗျာ၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်းကတခါ လူစုပြီး ရွာသား တွေနဲ့တောင်ပူစာကလေးနားသွားပြီး ကြည့်တော့ မယ်ဇလီ ကုလားဟာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ တစောင်း လဲသေနေတာကို တွေ့ကြရတာကိုဗျ၊ သည်တော့ ကျောက်ကျင်းက မယ်ဇလီကုလားမုန်းသိတော့ သူနေတဲ့ ကျောက်ကျင်းသွားပြီး ကုလီကုလားတွေခေါ် အလောင်းကိုဆေးရုံ ပို့ လိုက်ကြတာပါဘဲ”

ဟု ပြောကာ စိတ်ရှုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် စီးကရက်တို့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်။ “ရိုက်တာမြင်တဲ့ သက်သေတော့ မရှိဘူးနော်”

လွင်။ “ဧရိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်။ “ဒဏ်ရာက ဘယ်မှလဲဗျ”

လွင်။ “နဖူးအလယ် တည့်တည့်မှာ”

ကျွန်တော်။ “အဲဒါလျက် “ဟင်....”

လွင်။ “အဲဒါသင့်လျက် “ဘာပြုလို့....”

ကျွန်တော်။ “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သေတဲ့ကုလားက အရပ်ဘယ်လောက်မြင့်မယ် ထင်သလဲ”

လွင်။ “အရပ်တော့တော်တော်မြင့်တဲ့အကောင်ဗျ၊ ပထန်လိုလိုဘဲ ဗလကလဲ အင်မတန် ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်။ “အဲဒါသားပြီး စဉ်းစားဘို့ ရှိတဘဲ၊ နေပါအုံး အလောင်းကော မြုပ်ပစ် လိုက်ပြီလား”

လွင်။ “အခု ဆေးရုံသွားယင် မှီကောင်းမှီပါလိမ့်အုံးမယ်၊ခင်ဗျား ကြည့်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော်။ “ကိင်း.....ဒါဖြင့်လာဗျာ ဆေးရုံဘက်ဆီကို ကျုပ်တို့ လျှောက်ချေရအောင်”

ဆေးရုံသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဆရာဝန်လည်း ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာကို တချက်မျှ ကြည့်ပြီးနောက် မောင်စိန်လွင်အား ပြုံး၍ ကြည့်နေလေ၏။ မောင်စိန်လွင်လည်း ကျွန်တော်၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ် စကားပလ္လင်ခံပြောပြီးလျှင် ဆရာဝန်နှင့် မိတ်ဖွဲ့၍ ပေး၏။ ၎င်းနောက် ဆရာဝန်လည်း လူနာခွဲသော အခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်သွားလေရာ အခန်းတွင်း၌ကား လူသေများတင်သော စားပွဲရှည် တခုပေါ်တွင် အလောင်းတခုသည် အဝတ်ဖုံးလျက် ရှိနေလေ၏။ ဆရာဝန်လည်း အလောင်းကို ဖုံး၍ထားသော အဝတ်ကို လှုပ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ခြေတလှမ်းမျှ နောက်သို့တွန်၍ သွားမိလေ၏။

သေ၍နေသော ကုလားမှာ အသားဖြူသော လူတယောက် ဖြစ်လေရာ နဖူး၌ရှိသော ဒဏ်ရာမှာ ဝ လက်မခန့်ရှည်၍ နှာခေါင်း၏ အထက်တည့်တည့်၌ နဖူးကို ကန်လန်ဖြတ်၍ ရှိလေသည်။ မျက်နှာ၌လည်း ခွက်၍နေသော မျက်ကွင်းချိုင့်ကြီးများသည်၎င်း၊ အ ထက် သို့ လန်၍ နေသော

မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ၎င်းအလောင်းကိုမြင်သော သူမှန်သမျှမှာ အချိန်ကာလ အနည်းငယ်အတွင်း၌ ခုတ်တရက် မေ့လျော့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော် မှာ ပုလိပ်အရာရှိလည်းမဟုတ် စုံထောက်လည်း မဟုတ်သဖြင့် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့မိသော်လည်း မောင်စိန်လွင်မမြင်စေရန် အတော်ပင် ဣန္ဒြေဆယ်၍ နေရလေ၏။ သေ၍ နေသောကုလား၏ မျက်နှာမှာ နဖူး၌ရှိသော ဒဏ်ရာအပြင် ထူးဆန်းသော အရာတခုကို တွေ့မြင် ရသေး၏။ ယင်းသည်ကား သေသူ၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို မီးနှင့်မြှိုက်၍ ထား ဘိသကဲ့သို့ ညှိမိသော အကွက်ကြီးတခုကို တွေ့မြင် ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်။ ။ ထိုနေရာကို လက်ညှိုးထိုးလျက် “ဒီဟာက ဘာလဲ ကိုစိန်လွင်”

လွင်။ ။ “သေတော့ ကွက်မိကွက်ရာမဲပြီး ကွက်နေတာ ထင်ပါပြာ”

ကျွန်တော်။ ။ “ကျုပ်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျာ”

လွင်။ ။ “ဒါဖြင့် ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာဝန်၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းကို မောင်စိန်လွင်၏ အခွင့်တောင်းချက်ဖြင့် ကြည့်ရှုရသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းမှတ်တမ်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

“၁၉၃၃ ခု၊ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့နံနက် ပြူးငှာနာမူ ပုလိပ်သားပီစီ မောင်ညံ ဟူလာသော အလောင်း၊ အလောင်းမှာ ပြူးမြို့အနောက်တောင်ခြေရှိ ကျောက်ကျင်းမှ ကုလား မယ်လီအလီခန် ဖြစ်ကြောင်းကို ၎င်းရွာ ကူလီခေါင်း မောင်မြနှင့် ယူစွတ်တို့က သက်သေခံသည်။

ဒဏ်ရာမှာ နဖူးအလယ်တည့်တည့် အလျား ၃ လက်မခွဲ၊ အနက် ၁ လေးပိုင်းတဝိုင်းလက်မ အကျယ် လေးပိုင်းသုံးပိုင်းလက်မ အမြီးကျိုးသည်။ တုံးသောလက်နက်နှင့် မှိုက်နှက်ဟန်တူသည်။ ဆေးရုံသို့ နံနက် ၇ နာရီရောက် ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ သေဆုံးသွားသည်။”

ကျွန်တော်။ ။ “ဒါဘဲလား ဒေါက်တာ”

ဝန်။ ။ “ဘာပြုလို့လဲ...”

ကျွန်တော်။ ။ “သေတဲ့ကုလားရဲ့ ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်းမှာ ဝိုင်းပြီး ကွက်နေတဲ့ အမဲကွက် ကြီးက ဘာလဲလို့ပါ”

ဝန်။ ။ ကျွန်တော်မေးသည်ကို အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်လျက် “ဟုတ်တယ်ဗျါ၊ ကျုပ်လဲဘဲ ဦးစားတော့ နေတာဘဲ၊ ကျုပ်သဘောအရဆိုလျှင်ဖြင့် အဆိပ်လိုလို ထင်တာဘဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “နဲ့နဲပါးပါး စုံစမ်းပြီး မကြည့်ဘူးလား”

ဝန်။ ။ “အနံ့တမျိုးတော့ ရသလိုလိုဘဲ၊ နို့ ပေမဲ့ တပ်အပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တပ်အပ်တော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့လဲ၊ စိတ်ထင်ပေါ့”

ဝန်။ ။ “အဆိပ်သောက်ပြီး သေတဲ့လူများလဲ တခါတလေ ဒီလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ နေပါအုံး ခင်ဗျားက စုံထောက်လား”

ကျွန်တော်။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သတင်းစာဆရာပါ၊ ဟောဒီက ကိုစိန်လွင်နဲ့ အလည်အပတ်ဆိုသလို လျှောက်ပြီးလာခဲ့တာပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း အလောင်းရှိရာ ရင်ခွဲခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာဝန်၏ အလုပ်ခန်းရှိရာ စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ ဆရာဝန်လည်း ကျွန်တော်၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် မေးမြန်းပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ ရန်ကုန်မှာ စုံထောက်ကြီးတွေ ဘာတွေရှိတယ်၊ ဆေးဘက်ကလဲ ဓာတ်ခွဲခွဲကြီးတွေ ဒဏ်ရာကိုအတိအကျ စမ်းသပ်နိုင်တဲ့ ကိရိယာတွေ၊ လက်နက်မျိုးစုံ ပြတိုက်၊ လက်ရာ စမ်းသပ်တဲ့နေရာမှပြီး လိုလေသေး တယ်မရှိတော့ ဗဟုသုတဘက်မှာ ကျုပ်တို့ထက် စုံပါပေတယ်၊ ပြီးတော့လဲ သတင်းစာ ဆရာကြီးတွေ စာရေးဆရာ ကြီးတွေဟာ ပုလိပ်ဘက်ကို အကူအညီ အများကြီးပေးနိုင်ကြတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ဗမာနိုင်ငံမှာတော့ ဒီ အ လေ့ အ ထ တွေ တယ်ပြီး မရှိကြသေးဗျ”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “အဆိပ်နဲ့ သေတဲ့ လူများဟာ ဒီလိုဘဲလားခင်ဗျာ”

ဝန်။ ။ “အဆိပ်သောက်တဲ့ လူသာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေနံစစ်တဲ့လူ၊ ဟစ်တလီ လေးလံတဲ့အရာ ပိုပြီးသေတဲ့လူ၊ ဂူထဲမှာပိတ်ပြီး မွန်းသေတဲ့လူ အဲဒီလိုလူများမှာလဲ ဖြစ်တတ်တယ်”

“ဒီကိစ္စမှာကော ကုလားပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်းမှာ အဆိပ်ကို သေသေချာချာ တွေ့ရသလား”

“အဆိပ်တော့ သေသေချာချာ မတွေ့ရပါဘူး၊ နို့ ပေမဲ့ နဲ့နဲ့တော့ အနံ့ ရတယ်”

“ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးထင်သလဲ”

ပြုံးလျက် “ဒီဘက်မှာတော့ ကျုပ်လဲတယ်ပြီး မကျွမ်းပါဘူးဗျာ နို့ ပေမဲ့ တကယ်လို့ အဆိပ်ဖြစ်ခဲ့ယင်လဲ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တမျိုး ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆရတာဘဲ”

“နဖူးက ဒဏ်ရာကတော့ တော်တော်ပြင်းတယ်နော်”

“ပြင်းဆို ဒီဒဏ်ရာနဲ့ သေတာဘဲဗျ”

“ရိုက်တာကတော့ ရွှေ့ကနေပြီး ရိုက်လိုက်ပုံ လက္ခဏာဘဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလို သဘောရတာဘဲ”

“ရိုက်လိုက်တဲ့လူကလဲ တော်တော် အားစိုက်ပြီးရိုက်မှ ဒီဒဏ်ရာမျိုး ရနိုင်မယ်ဆိုပါတော့”

“အင်မတန်အားစိုက်ပြီး ပိုက်ရမယ်၊ သို့မဟုတ် အားခွန်ဗလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူတယောက်ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အဆိပ်နဲ့ သေတယ်လို့ကော မထင်ဘူးလား”

ဝန်။ ။ “အနံ့ ကို ကြည့်ရပုံတော့ သေမယ်ဆိုယင်လဲ သေနိုင်လောက်စရာဟာ...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရွှေ့နေများ ပေးခွန်းထုတ်သလို ထုတ်နေတာကိုဗျ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဝါသနာပါလို့ မေးမြန်းကြည့်တာပါခင်ဗျာ၊ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော် ကို ဘယ်လိုပွ... ”

ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးမီ ဆရာဝန်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မအောင့်မေ့ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဖြေရန်အဆင်ပြါဘဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ထင် အဆိပ်ဒဏ်ရာက နဖူးမှာ ပြနေတဲ့ ဒဏ်ရာထက် ကြီးတယ် တင်ဘယ်၊ သည်ဟာလဲ ကျွန်တော် စိတ်ထင် ပြောတာနော်”

ဝန်။ ။ မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးထားလျက် “သည်ဟာကတော့ မိတ်ဆွေ ကျုပ်အလုပ် မဟုတ် ပေဘူးမှတ်တယ်ဗျ၊ ပုလိပ်နဲ့ စုံထောက်များအလုပ်သာ ဖြစ်တယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို ပြောလက်စနဲ့ ပြောရအုံးမယ်၊ မသေခင်မှာ...လူနာရဲ့ နဖူးက ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီးနေတုန်း ကုလားဟာ ပြုံးသို မျက်လုံးမျက်ဆံတွေပြူးလာပြီး မျက်နှာကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးပြီး ‘ဟဝါး... ဟဝါး’ နဲ့ ခေါ်တာကိုးဗျ၊ ကျုပ်တောင်မနဲ့ကြီးလန့်ပြီး သွားသေးတယ်၊ သည်ဟာနဲ့ အော်လဲ ပြီးရောသုခမြှာ နောက်ထပ် စကားတခွန်းမှ မပြောနိုင် ရှာဘဲ အသက်သာ ထွက်သွားပါရောခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟဝါး...ဟဝါးဆိုတာ ကုလားဘာသာနဲ့တူတယ်၊ မြန်မာလို ‘လေ...လေ’ ဆိုတာဘဲ မဟုတ်လား”

ဝန်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါ ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဒေါက်တာ”

“ကျုပ်စိတ်ထင်တာကတော့ ဒဏ်ရာကပြင်းတာနဲ့ သေခါနီးမှာ သွေးဓူးသွေးတန်းအော်တယ် ထင်တာဘဲ ခင်ဗျားကော”

ကျွန်တော်အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက်...

“ဘယ်ထင်တတ်လဲ ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ သူအော်တာက တမျိုးဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားနေတာဘဲ၊ ဘာကယ်ဆိုယင် အမယ်လေး...ဘလေး အော်ရယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျ၊ ပြီးတော့လဲ တခြားအော်ရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျ”

ဆရာဝန်က ကျွန်တော်၏ ပခုံးကိုပုတ်လျက်...

“ခင်ဗျားက တယ်ပြီး စဉ်းစားတာဘဲ၊ ဒါကြောင့် သတင်းစာဆရာ ဖြစ်ပေတာကိုးဗျာ”

ထိုခါအ၌ လူမမာများနှင့် အခြားညှော်သည်များ လာရောက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်ကြီးများအားလုံးစွာကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းပြောဆိုပြီးလျှင်နှုတ်ဆက်၍ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဌာနာအုပ်ဦးသန်းတင်မှာ ကျွန်တော်နှင့်သိကျွမ်းခဲ့ဘူးသူဖြစ်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော် အားတရားခံဘိုးမှင်နှင့်တွေ့ရန် အခွင့်ပြုလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော် လည်း တရားခံအား မေးလိုသော မေးခွန်းများကို နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း မေးပြီးနောက် ပြန်ထွက်ခဲ့ရာ ဦးသန်းတင်ကပြုံးလျက်...

“ဘယ်နှယ်လဲကိတ်ပောင်၊ ဒီအမှုမှာ ဘာများထူးထူးဆန်းဆန်းပါလို့လဲဗျ၊ ခင်ဗျားလဲ စာရေးဆရာသာဆိုရတယ်၊ စုံထောက်တပိုင်းဖြစ်နေပြီမှတ်တယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “နဲ့နဲ့တော့ ထူးဆန်းတဲ့အချက်ကလေးတွေပါတယ်သဘောရတာဘဲ”

သန်း။ ။ “ဘာများလဲဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “သေတဲ့ကုလားရဲ့ ဒဏ်ရာဟာရှေ့တည့်တည့်ကရတဲ့အချက်၊ နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ် နားမှာ ဝိုင်းပြီးအမဲကွက်ကြီးဖြစ်နေတာတချက်၊ ပြီးတော့ သေခါနီးမှာ ‘ဟဝါး...ဟဝါး’နဲ့ ပြော သွားတဲ့အချက် ဒီဟာတွေပေါ့ဗျ”

(ကိုသန်းဘင်က ရယ်မောလျက်)....

“ဟား...ဟား...ဟား သေခါနီးတော့ပြောချင်ရာပြောတာပေါ့ဗျ၊ လူဆိုတာ သေခါနီးမှာ သွေးခွေးသွေးဘန်းဖြစ်တတ်တာဘဲမဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုစိန်လွင်”

လွင်။ “အစစ်ပေါ့ဗျ၊ သွေးခွေးသွေးတန်းနဲ့ထိတော့ ထင်ရာပြောတာပေါ့”
ကျွန်တော်။ “မဟုတ်ဘူး ကိုစိန်လွင်၊ တကယ်ဆိုယင် ကုလားဘာသာနဲ့ ‘အမယ်လေး... အမယ်လေး’ ဖြစ်ရမယ် သည်လိုမဟုတ်ယင်လဲ ‘ဘုရား... ဘုရား’ ယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သည်ဟာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်ရည်ဘဲမဟုတ်လားဗျ၊ ပြီးတော့ နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်မှာ ကျက်နေတာဟာ အဆိပ်သတ္တိဘဲ မဟုတ် လား၊ ဆရာဝန်ကြီးပြောတာလဲ ကိုစိန်လွင်ကြားသားဘဲဗျ”

လွင်။ “နို့ပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ သူ့ကို ဘယ်သူကလာပြီး အဆိပ်ခတ်ရမှာလဲဗျ၊ ဘယ် မှာလဲသက်သေ”

ကျွန်တော်။ “အင်းလေ သက်သေပြုတိုလိုနေလို့ ခက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ နဖူးတည့်တည့်မှာ ဘိုးမှင်ကဘဲ ခိုက်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့ ရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး ခိုက်တဲ့ရန်သူကို ကုလားကမရွှေောင် တတ်ဘူးတဲ့လားဗျ”

လွင်။ “အင်း... ခင်ဗျားတွေ့တာလဲဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ဘိုးမှင်ရည်းစားကို ကုလားက ပိုးနေတဲ့အချက်ကယ်ဗျ၊ ဘိုးမှင်ဟာ တောင်စုစာကလေးမှာပို့တဲ့ ပန်ကျည်းပင်တပင် မှောင်မိုက်က ဟုတ်သွားတဲ့အချက်ကယ်ဗျ၊ သူ့တုတ်မှာ သွေးတွေတဲ့ အချက်ကယ်ဗျ၊ မိဟာတွေအားလုံး ပေါင်းလိုက်ယင် ကျုပ်တို့တော့ ကောင်းကောင်းကြီးပေလို့နေတာပဲ”

ကျွန်တော်။ “သွေးသေကောင်လဲ ချစ်မြတ်တဲ့အတိုင်း ကွေ့ရတယ်ဆို”

လွင်။ “သည်ဟာကတော့ပျော့သွေးတကောင်ခိုက်သတ်ပြီး လယ်ကွင်းထဲပစ်သားလိုက်ယင် ခက်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

ကျွန်တော်။ “တုတ်ကိုလဲရန်ကုန်ပို့ လိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ သည်ဟာကတော့ ခာတုပေကေ ပြော လိမ့်မပေါ့လေ”

လွင်။ “ပို့ပြီးပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော်။ “လူကိုအမှန်သက်တဲ့လူအယောက်ဟာသည်လောက်ဆီလျော်အောင် လုပ်ထားဖို့ ခက်တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့လဲဘိုးမှင်လောက်ပေပျိုးနဲ့ ခြောက်မေမြင့်တဲ့ ကုလားကြီးကို ရှေ့တည့်တည့်က နေပြီး တချက်ထဲနဲ့ အသေချက်ဘယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ကိုစိန်လွင်”

လွင်။ “သည်ဟာကတော့ ရွှေနေလျှောက်သံပေခေဗျ၊ ကျွန်တော်တို့အမူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သက်သေခံနဲ့တော့ ကိုက်နေတာဘဲ၊ ပြီးတော့လဲ ဟို... ကုသက ခွားသွန်ကိုပိုးနေတယ်၊ သူ့မိဘ များကလဲ ‘မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းထော်ပါ’ ဆိုတာလို ကုသကဘက် ခင်ပါပါဖြစ်နေတော့ အပြန် စောင့်ပြီး တချက်ထဲချက်ကောင်းစောက်လိုက်ဟာနဲ့ လူပါကယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်။ “ကြော်... ခါနဲ့ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့နေရာများသွားယင် တဆိတ်လောက် ကျုပ်ကို ခေါ်ပါဗျာ”

လွင်။ “နက်ဖြန်မနက် အမူဝင်ရအောင် ကျွန်တော်တို့သွားမလို့...။ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပေ
တော့...”

ကျွန်တော်။ “အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ”

အမှုဖြစ်ပွားရာအရပ်ကို အကျဉ်းချုပ်မျှရေးသားဖော်ပြရန်လိုပေ၏။ ဖြူးမြို့၏ အနောက်
တောင်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်း လေးမိုင်ကျော် ငါးမိုင်ခန့်ရှိအရပ်၌ “မြသိန်းတန်” စေတီတော်ရှိရာ
တောင်သည်ကား ပဲခူးမြို့မဘောင်၏ တစ်ဝိုက်အထဲဖြစ်သော တောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုတောင်ခြေ
၌ ကျောက်များသည် လွန်စွာပေါများလှသည့်ပြင် ထိုကျောက်များမှာလည်း မီးရထားလမ်းခင်း
ရန် အလွန်အသုံးဝင်သော ကျောက်မျိုးဖြစ်ရကား။ ထိုကျောက်များကိုယူရန် ဖြူးမြို့မှ မီးရထား
လမ်းကလေးတလမ်း သွယ်တန်းပောက်လုပ်ထားလေသည်။

ကျောက်ထွက်ရာ တောင်ခြေရင်း၌မူ ကျောက်များကို မိုင်းနမိုင်းနှင့်ခွဲခြင်း၊ ခွဲပြီး ကျောက်
တုံးများကို ကျောက်ခဲကလေးများဖြစ်ရန် ဟုခွေရခြင်း၊ ယင်းကျောက်ကလေးများကိုတုံးများပေါ်
သို့တင်ရခြင်း စသည်ဖြင့် ကျောက်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရန်ရှိသဖြင့် ထိုအလုပ်ကို ပဲခူးမြို့မှ ကုလား
သွေးဟဦးက ကံထမိုက်ယူပြီးလျှင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ကုလီခေါင်းနှစ်ရာကျော်မျှ နေ့စဉ်အလုပ်ရှိသဖြင့်
ထိုကျောက်ခွဲသောနေရာအနီးတွင် ကုလီများသည် တဲအံ့အနားများဆိုးကာ ရွာကလေးသဖွယ်
တည်၍ နေခဲ့သဖြင့် ထိုရွာကလေးမှာ ကျောက်အလုပ်ကို အားပြုပြီးလျှင် “ကျောက်ကျင်း”ဟု
ခေါ်တွင်လေသည်။ ထိုကျောက်ကျင်း၏တောင်ဘက် ဟမိုင်သာသာခန့်ဝေးသောနေရာ၌ “ကျွဲမကူး”
ရွာတည်ရှိလေသည်။

နောက်တနေ့နံနက်စောစော၌ ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓဝတ်အုပ် ကိုစိန်လွင်နှင့်အတူ ယခင်
ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကျောက်တင်ရန် ဖောက်လုပ်ထားသည့် မီးရထား လမ်းခံဘေးမှ လျှောက်ခါ
တောင်ခြေရှိရာ အနောက်စူးစူးသို့တက်ခဲ့ကြရာ ဗုဒ္ဓဝတ်အုပ်ကိုစိန်လွင်နှင့်နောက်မှလည်း ပုလိပ်သား
နှစ်ယောက်ပါရှိလေသည်။

မီးရထားမှ ကြည့်သောအခါ တောင်ဘက်နှင့် ခြောက်ဘက်တွင် ရွှေမျှော်၍ မဆုံးသော
လယ်ကင်းပြင်ကြီးများတည်ရှိသည်ကိုလို၍ အေးမြသောနံနက်ခင်း လေပြေသည် တသံသံတိုက်ခတ်
လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် မှာ ပူအိုက်ကျပ်တည်းလှသော ရန်ကုန်မြို့တွင်နေခဲ့ရ၍ ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်
ပြန့်ပြူးသောကင်းပြင်ကြီးများကို၎င်း၊ တောတောင်နှင့်လယ်ယာများကို၎င်း၊ ကြည်လည်အေးမြ
တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြေကလေးကို၎င်း၊ ပန်းချီရေးထားသကဲ့သို့ သဘာဝမျှော်ခင်းတို့ကို၎င်း၊
တွေ့မြင်ခံစားရသောအခါ အားအင်တို့သည် တိုးတက်ပြန့်ပွား၍လာသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

မောင်စိန်လွင်မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတော်ပင် အကျွမ်းဝင်လှသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့လည်း
ဤကဲ့သို့လွတ်လပ်ခွာရှိနေသည့်အခါ အပူအကြောင်းကိုမခဉ်းစားနိုင်သေးဘဲ တောတောင်ရွှေမျှော်ခင်း
များအကြောင်းကိုပြောယင်း တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့ကြရာ တနာရီခန့်မျှ လျှောက်မိလေ
သော် ကျွဲမကူးရွာသို့ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ကျွဲမကူးရွာမှ ဆယ်မိမိခေါင်းဖြစ်သူမှာ မောင်စိန်လွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား များစွာအရို
အသေပေးကာ တောရွာခဝေလှအတိုင်း ကောက်ညှင်းဆိုင်း၊ ဆတ်သားခြောက်၊ လဘက်ရည်ကြမ်း

www.burmeseclassic.com

စသည်ဖြင့် ဖော်ပြစွာသောခံလေရာ ကျွန်တော်မှာ လေးမိုင်ကျော်မျှ ခြေကျင်ကျောက်ခဲရသည့်ပြင်၍ ဝမ်းသာလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့မှ အကောင်းဆုံးဟော်တယ်များတွင် စားခဲ့ရသော ဝမ်းဘဲပေါင်း အာဟာရများထက် အဆပေါင်းများစွာပို အရသာရှိပြီး ခံတွင်းတွေလျက်ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့မျိုးရက်စွာစားသောက်ပြီးနောက်ကျွန်တော်တို့လည်းအခင်းပြစ်ပွားရာကျွဲမကူးရွာ၏ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေရာ တခေါ်လောက်မျှ သွားမီလေလျှင် တောင်ပူစာကလေးမှ အရှေ့စူးစူးသို့ ထိုးတက်နေသော တောင်ပူစာကလေးတခုကို ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုတောင်ပူစာကလေးမှာ အမြင့်ပေ ၃၃ ပေခန့်မျှလောက်သာ ရှိပြီးလျှင် ၎င်း၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ကား ကျောက်တုံးတခုကို အလည်တည့်တည့်မှ ထက်ခြမ်းခြမ်း၍ ထားဘိသကဲ့သို့ မတ်စောက်သောကမ်းပါးယံလည်းရှိလေရာ ကျွဲမကူးရွာမှ ကျောက်ကျင်းဘက်သို့သွားသော လူသွားလမ်းကလေးမှာ ၎င်းတောင်ပူစာကလေး၏ ကမ်းပါးယံကိုငယ်၍ သွားရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုလူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍ သွားကြရာ တောင်ပူစာကလေး၏မြောက်ဘက် အစွန်းနှင့် ၅ ကိုက်ခန့်မျှလိုသော နေရာသို့ ရောက်လျှင် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးဘိုးလူလည်းထိုနေရာမှာ ကုလားလဲ၍နေသော နေရာပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနေရာ၌ လမ်းသည် လှည်းနှစ်စီးရောင်၍ သွားလောက်အောင်ပင် ကျယ်ဝန်းလေရာ မြေပြင်ထက် အနည်းငယ် မြင့်၍နေပြီးလျှင် မြောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ဆင်ခြေလျှော လျှော၍နေလေ၏။ ဤနေရာ၌ကား လူသွားလမ်းဟူ၍ပင် ဆိုရသော်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများမှာ အနည်းငယ်ထူထပ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးဘိုးလူကပြသဖြင့် ကုလားလဲ၍နေသော နေရာအမှန်ကို သိရှိရပြီးဖြစ်ရာ ထိုနေရာမှာ တစုံတယောက်သောသူသည် အတန်ငယ်မြင့်သော နေရာလမ်းထိပ်မှ ကျ၍လာပည်သိုက ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို၎င်း၊ တောင်ပူစာ၏ တောင်ကမ်းပါးယံတို့ကို၎င်း၊ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေမောင်ထင်ကျော်၏ နည်းလမ်းအတိုင်း သေချာစွာ စုံစမ်းကြည့်ရှုလေ၏။

လွင် ။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲကိုတင်မောင်...ဘာများထူးတူးခြားခြားတွေ့ရလို့လဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “အခုတော့ မတွေ့သေးပါဘူး”

လွင် ။ ။ “အလကားဒုက္ခမရွာပါနဲ့ဗျာ၊ ဘိုးမောင်မိုက်တာ အပုန်ပါဘဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “နို့ပေမဲ့ ရွှေတည်တည်က မဝိုက်နိုင်တာတော့အမှန်ဘဲ၊ ကျုပ်လဲ ဘိုးမောင်နဲ့ အချုပ်စနိုးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ဘိုးမောင်လိုကတော့လွှာလောက်ရှိတဲ့ အကောင်က ၆ ပေမြင့်ပြီး အင်မတန်ဗလကောင်းတဲ့ အလိခန့်ကို ရွှေတည်တည်ကနေပြီးသည်လိုဏ်ရာမျိုးရအောင် မိုက်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး”

လွင် ။ ။ “မမိုက်ပင်လဲအဖေ့ထုဘယ်ကရမလဲ ကိုတင်ပေောင်”

ကျွန်တော်။ ။ “သည်ဟာကတော့ အလို...ဟောဒီဟာဘာလဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်ကိုကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ လမ်း၏ထိပ်အမြင့်ဆုံးသော နေရာတွင် တောင်ကမ်းပါးယံ၏ ခြေရင်းအနီး၌ ထောင်လျက်ရှိသော ကျောက်ခဲတလုံးကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျောက်ခဲမှာ မြေတွင်တဝက်နစ်မြုတ်လျက်ရှိသော်လည်း အပေါ်ပိုင်း၌မူ ၄ လက်မခန့်မျှ လမ်းပေါ်သို့ချွန်ထွက်ပြီးလျှင် ထက်မြက်သော အသွားကဲ့သို့ရှိနေ၏။ ထိုကျောက်ခဲ၏ ထက်မြက်သောနေရာ၌ကား သွေးကဲ့သို့အနီရင့်အဝေးအညောင်များလိမ်းကပ်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်ကျွန်တော်လည်း ၎င်းကျောက်ကဲ့သို့ အမစားအညောင်များသည် လူ၏သွေးဟုတ်မဟုတ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် မောင်စိန်လွင်နှင့် ဆယ်အိပ်ခေါင်းဦးဘိုးလူတို့အားပြု၍ ကျောက်ခဲကိုယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်။ “ဒီကျောက်ခဲပေါ်မှာ တည့်တည့်လဲယင် မာမက်အလိခေါင်းက ခက်ရာဟာ မရနိုင်ဘူးလား။”

လွင်။ “ရတော့ရနိုင်လောက်ပါရဲ့ဆရာ.....နို့ပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်ဘို့ဟာက တောင်ပူစာဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီးမှ ဖြစ်နိုင်တာကိုးဗျ။ သူလာတာက ကျွဲမကူးရွာဘက်က လာတယ်ဆိုတော့ တောင်ဘက်ကမြောက်ဘက်ကို လာမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ လူအလောင်းတွေတာက အောက်အိမ်ထဲမှာ တွေ့ရတာဆရာကြီးရဲ့။”

ကျွန်တော်။ “လမ်းက ဟိုဘက်ကိုနိမ့်နေတာကိုးဗျ၊ အပေါ်မှာလဲပြီးတော့မှ အောက်ဘက်ကို လိမ့်ကျသွားမယ်ဆိုဖတ်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

လွင်။ “ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။”

ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့လည်း အခင်းဖြစ်ပွားသောနေရာတွင် အမှုအခင်းဖြစ်ပုံ ခြေထုလက်ရာကိုစုံစမ်းကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အလွန်မုန်သောအနံ့တခုကိုရသည်နှင့် မောင်စိန်လွင်လည်း မိမိ၏ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်အုပ်ကာ မကြာခဏနှာခေါင်းရှုံ့လျက်.....

“ဘယ်နှယ်လဲဗျို.....ဘာနဲ့လဲဗျ မွန်လိုက်တာ”

....ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သတိထားလိုက်မိရာ.....၎င်းအနံ့မှာ အလွန်မုန်သော ‘နှာ’နှင့်လည်းမတူအလွန်စူးရှသော အပုပ်နံ့ နှင့်လည်း မတူပြင်းထန်လှသောရေမွှေးနံ့ နှင့်လည်းမတူဘဲ ဤအနံ့အကြောင်းကို စာဘတ်သူများနားလည်စေရန် ယခုထက်တိုး၍ ဝေးသားဖော်ပြရန် မတတ်နိုင်ဘဲ အလွန်ထူးဆန်းသောအနံ့တမျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သာလျှင် မဟုတ်ဘဲ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဘိုးလူသည်၎င်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်၍နေသော ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည်၎င်း၊ ကျွန်တော်တို့၏လွယ်အိတ်များကိုယူလာသူ သူငယ်ကလေးသည်၎င်း၊ ထိုအနံ့ကိုရကြသဖြင့် ပုလိပ်သားတယောက်က.....

“ဟုတ်တယ်ဆရာ.....မွန်လိုက်တာ ဘယ်လိုအနံ့လဲမပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မူးပြီးလာတာဘဲခင်ဗျ၊ ဩော်.....တန်တော့ဆရာရေ၊ ကေန္တ ကုလားလာပြီး ခြောက်တယ်ထင်တယ်၊ ကိစ္စပြီးယင် မြန်မြန်သာပြန်ကြပါစို့ခင်ဗျာ”

....ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းအနံ့လာရာအရပ်ကို တဖန်လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြပြန်ရာ မောင်စိန်လွင်သည် ကံအားလျော်စွာ တောင်ကမ်းပါးယံ၏မျက်နှာတွင် လူတစ်ဦးမြင့်သောနေရာ၌ သီးဖြူယိုးခန့်ဝံသော အပေါက်တပေါက်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အနံ့လာရာအရပ်သို့လိုက်သော

www.burmeseclassic.com

အခါ ထိုအပေါက်နှင့်နီးလေလေ အနံ့ သည်ပို၍ ပြင်းထန်လေဖြစ်၍ လာခဲ့လေ၏။ ကိုအပေါက်မှာ ကြွက်တိုင်းများကဲ့သို့ မြေတွင်ဖောက်၍ထားသောအပေါက်မဟုတ်ဘဲ၊ အလွန်ကြီးသော ကျောက် ပြားကြီးတချပ်မှာ ပေါက်၍နေသည်ဖြစ်ရာ ထိုကျောက်ပြားကြီးမှာ အဖြူ-အနီ-အဝါ-အနက် မှစ၍ အရောင်မျိုးစုံ အစင်းများဖြင့် အရပ်ရပ်ဖြတ်တောက်ထားဘိသကဲ့သို့ပို့လေသည်။

မောင်စိန်လွင်လည်း အပေါက်အနီးသို့ မျက်နှာဖြင့်ကပ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအပေါက် အလို့...အလို့ ကျွန်တော့ဘယ်နှယ်ဖြစ်...”

...ဟု ပြော၍မျှ စကားမဆုံးမီ နောက်သို့ယိမ်းယိုင်၍သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လက်မြန် သော သူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း သူ့မလဲမီ ပေ့ ၍ ထား လိုက် ရလေ သည်။ ကျွန် တော် တို့ လည်း မောင်စိန်လွင်ကိုပေ့ ခို၍ သစ်ပင်တပင်၏အရိပ်တွင် ချထားပြီးနောက် အနီးရှိစမ်းချောင်းကလေးမှ ရေကို ပုလိပ်သားတယောက်အား လက်ကိုင်ပုဝါတသည်ဖြင့် ဆွတ်ယူခဲ့စေပြီးသော် မောင်စိန်လွင် အား ဦးခေါင်းနှင့်နဖူးတို့ကိုဆွတ်ပေးခြင်း၊ လေအေးများယပ်၍ပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် သက်သာ စေ၏။

လွင်။ ။ (အနည်းငယ်သက်သာရာ ရလာလျက်) “ဘယ်နှယ်ဖြစ်မှန်း မဘိဘူးဗျာ၊ တခါထဲ ခေါင်းထဲထိုးသွားပြီး မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာပါဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာကိုပေ့ ပြီးယူလာတာ ကောင်းကောင်းမလိဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဘာတွေမြင်နေသလဲသိလား၊ တစ္ဆေတေ၊ သရဲတွေ အို... ပြောယင်းဆိုယင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းထလွန်းလို့ဗျာ၊ ကျုပ်တသက်မှာ ဒီလိုတခါမှ မဖြစ်ဘူး ပါဘူး”

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း နေအတော်မြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွဲမကူး ရွာ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မောင်စိန်လွင်မှာ ၎င်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သက်သေများကို စစ်ဆေးရန် ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်မှာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဖိုးလူအိမ်တွင် လဘက်ရည်ကြမ်းသောက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ် တလိပ်ကုန်သည်တိုင်အောင် သောက်၍ မောင်စိန်လွင်အား စောင့်ဆိုင်းယင်း အမှု အကြောင်းကိုစိတ်ကူးလျက်ရှိနေခဲ့လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ် မောင်စိန်လွင်လည်း သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် မိမိအလုပ်ဝတ္တရား ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“နက်ဖြန် ညနေကိုတော့ ကျုပ် လာချင်သေးတယ်ဗျာ”

လွင်။ ။ “လာနိုင်ပါတယ်ဗျာ...နို့ ပေမဲ့ ကျုပ်တော့ဖြင့် တယ်ပြီး ထူးမယ်မထင်ပါဘူး”

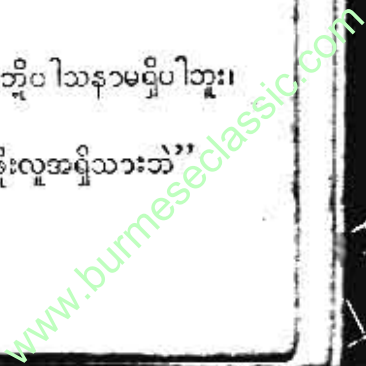
ကျွန်။ ။ “ထူးတယ် မထူးတယ် ကြည့် သေး တာ ပေါ့၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ယင်လဲ ထူးမှာဘဲ”

လွင်။ ။ “ခင်ဗျားထင်တာက ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “အခု ဖွင့်ပြီး မပြောပါရစေနဲ့အုံးလေ၊ ကျွန်တော်လဲ ပြောဘို့ပါသနာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တဲ့ဥစ္စာ ဟုတ်မဟုတ်ကို စမ်းကြည့်ဘို့ပါဘဲ”

လွင်။ ။ “ဘယ်အခါမဆို ခင်ဗျားလာနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ဦးဖိုးလူအရှိသားဘဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဦးဖိုးလူကိုတော့ဖြင့် အားနာစရာကြီးဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျာ”

- လူ။ ။ “အားမနာပါနဲ့ မောင်တို့ရယ်၊ လာသာလာကြပါ၊ ကျုပ်က မောင်တို့ ဒီကိုလာပြီး တည်းခိုကြမယ်ဆိုတာ ဂုဏ်တခုလိုက်လို့ အောက်မေ့ပါတယ်”
- ကျွန်တော်။ ။ “ဪ...ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ညနေ ကျွန်တော်တို့လာတဲ့အခါမှာ တခုတော့ ရွာပေး စေချင်တယ်ခင်ဗျာ”
- လူ။ ။ “ဘာလဲမောင်၊ ဦး တတ်နိုင်တယ်ဆိုယင် ရွာပေးပါမယ်”
- ကျွန်တော်။ ။ “ခွေးအဖြူကလေး တကောင် ရခိုင်ယင် ရွာပြီးထားစေချင်တယ်ခင်ဗျာ”
- လူ။ ။ “(ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလျက်) “ဟား...ဟား...ဘာလုပ်ဖို့လဲမောင်ရဲ့”
- ကျွန်တော်။ ။ “အသုံးရှိလို့ပါခင်ဗျာ”
- လူ။ ။ “ရပါစေ့မယ် မောင်...စိတ်ချပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်ပြောသော စကားကို မောင်စိန်လွင်နှင့်တကွ ပုလိပ်သားများပါခိုင်း၍ ရယ်မောလျက်ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော် တို့လည်း ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးဖိုးလူအား နောက်တနေ့ညနေခပ်စောစောရောက်အောင် လာခဲ့ပါမည့်အကြောင်း။ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း နှုတ်ဆက်၍ပြန်ခဲ့ကြရာ ဦးဖိုးလူသည် ကျွန်တော်တို့အား ရွာအတွက်သို့ထိအောင် လိုက်၍ပို့ရ၏။

နောက်တနေ့ညနေ၌ ဌာနာအုပ် ဦးသန်းတင်၊ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်စိန်လွင်၊ ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော်တို့သည် လည်းတစီးဖြင့်ကျွဲမကူးရွာသို့ညနေ၃နာရီအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက် ခဲ့ကြရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဖိုးလူလည်း ကျွန်တော်တို့အား အသင့်စောင့်ဆိုင်းကာ ကြိုဆိုလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဌာနာအုပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်များလည်း သေသော မယ်လေီကုလား အလီခန် အကြောင်းကိုစုံစမ်းရန် ကျောက်ကျင်းရွာသို့သွားရောက်ကြလေရာ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့်အတူ မလိုက်ဘဲ ကျွဲမကူးရွာဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးဖိုးလူ၏အိမ်၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဦးဖိုးလူမှာ အလွန်ရှေးကျသော လူရိုးကြီးတယောက် ဖြစ်သည့် အပြင် ရန်ကုန်မြို့သို့ပင် မရောက်ဘူးသတိယောက်ဖြစ်ရကား ရန်ကုန်မြို့၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံများကို ကျွန်တော်အား မေးမြန်းလျက်ရှိလေရာ ၎င်း၏မေးခွန်းများကို ပြန်၍ဖြေလင်း လာက်ရည်ကြမ်းအိုးပင် နှစ်လုံးမျှ ကုန်ခဲ့လေ၏။

တနာရီခန့်မျှကြာလတ်သော် အဝတ်ဟောင်း တစ်စုံကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်ကာ တောသူတောင်သားတို့ သဘာဝ ဟောင်းနွမ်းသောအဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်လျက် အတော် အတန် ဖျတ်လပ် သွက်လက်ဟန်ရှိသော သူငယ်မတယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း စကားလက်စကို ဖြတ်လိုက်ရလေ၏။ သူငယ်မသည် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တင်၍ ထားသောအဝတ်ကိုချပြီးလျှင် အိမ်ရှင်ဦးဖိုးလူကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မရဲတရဲမျက်နှာထားဖြင့်...

- “ဒီကမောင်ကြီးက ရန်ကုန်ကထင်ပါရဲ့”
- ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်ကပါဘဲ”

မ။ ။ (မျက်နှာကို မရဲတရဲထားလျက်) “လာတာ ကိုဘိုးမှင်တို့ကိစ္စဘဲလားရှင်”
 ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တယ်ဘဲ သိပါတော့၊ ပုလိပ်ဘက်က မိတ်ဆွေများနဲ့ လိုက်လာတာပါ”

မ။ ။ “အစိုးရဘက်ကလားရှင်”
 ကျွန်တော်။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး”

မ။ ။ “စုံထောက်ဆိုတာလား”
 ကျွန်တော်။ ။ “စုံထောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ဒီအမှုက နဲ့နဲကလေး ထူးဆန်းတာနဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုစိန်လွင်နဲ့ လိုက်ပြီးလာတာပါဘဲ”

မ။ ။ “ဘယ်လိုထူးဆန်းပုလဲရှင်”
 ထိုအခါကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက်များကို အမြဲတမ်းမျှပြောဆိုလျက်ရှိလေရာ ထိုသို့သော်လည်း ကျွန်တော်ပြောသည်ကို များစွာ သဘောကျသည့်ဟန်ဖြင့်....

“ဒါဖြင့် ရှင်ထင်မြင်ချက်က ပုလိပ်တွေထင်တာနဲ့တော့ ကောင်းကောင်းကြီး လွဲနေတာ ပါဘဲကလား”

ကျွန်တော်။ ။ “သူတို့က ဘယ်လိုထင်လိလဲ”

မ။ ။ “ဘယ်လို ထင်ရမှာလဲရှင်၊ ကိုဘိုးမှင် သတ်တယ်လို့ တထစ်ချ ပုတ်နေတာပေါ့၊ ဒီလူသားရှင် လူကိုသတ်ဝံ့မဲ့သူ၊ လူသယောဏ် အသက်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ပရွက်ဆိတ်ရာကောင်အသက် တောင် သတ်ရဲတဲ့ လူစားမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်ရှင်၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောတဲ့စကားဘယ်သူမှယုံမှားမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်။ ။ “(မျက်နှာကို အခြားတဘက်သို့ လှဲပြီးနောက်) “သူငယ်မနဲ့ မောင်ဘိုးမှင်နဲ့ ကတော့”

မ။ ။ “(မျက်နှာရဲကနဲပြစ်သွားပြီးနောက်) “ခုမှဖြင့် မရှက်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်၊ သူနဲ့ကျမနဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီးလာကြတာ အခါလည်ကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီရှင်”
 “သေတဲ့ကလေးနဲ့ကော”

မ။ ။ “ဒီကလေးကတော့ ကျွန်မဖြင့် သေဘာဘဲ အေးတယ် အောက်မေ့ပါတယ်ရှင်၊ အိမ်ကိုညှစ်ဝိုင်းလာပြီး ကျမကိုပိုးဝန်းနေတာတော့ တရွာလုံးသိကြပါတယ်ရှင်၊ ဒီပြင် သူငယ်မလေး တွေ့လို့ ဖွေခွဲမြို့ယင် ရမလားလို့ ဝေးလိုက်တာရှင် ကျပက အသက်ကိုသာ အသေခံမယ်၊ ကလေးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး၊ ဒီဟာလဲ ကျွန်မသဘောတူလို့မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျမအမေ ကြီးက မနှစ်နွေက သူ့ဆီက ငွေ ၅၀ ချေးသုံးမိပြီ၊ ဒီနှစ် ရုတ်တရက် ပြန်မပေးနိုင်လေတော့ ဒီကလေးနဲ့ အိမ်မှာ ခကားလက်ခံပြီး အပြောခိုင်း၊ ကျွန်မဟာလဲ ‘ဟယ်-ဂျီဖိတ်ကမေပါယင် ပြီးတာဘဲ’ ဆိုပြီး မိဂုဏ် ဖဂုဏ် ပျက်မှာစိုးတာနဲ့ ကျွန်မ...ကျွန်မ...ကျွန်မ...”

ဝိန်းကလေးသည် ကျွန်တော် ရှေ့၌ပင် ရှိက်ကြီးတင်ငိုကြွေးလျက်ရှိရှာလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “မငိုပါနဲ့သူငယ်မရယ်”

မ။ ။ “ဒီကလေး အသေစောသွားတယ်ရှင်၊ ဒီကလေးမသေယင် တနည်းနည်းနဲ့ ကျွန်မသေပြီးဘဲ၊ အသိပ်သောက်ပြီး သေရမလား၊ ကြီးဆွဲချပြီးသေရမလား ကျွန်မစဉ်းစားနေတာ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟောင်ဘိုးမင်းနဲ့တော့ မပြောကြဘူးဆိုပါတော့”

မ ။ ။ “ဘယ်တော့မှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူးရှင်၊ အခုလဲဘဲဒီအမှုကသူလွတ်ယင်လွတ်၊ မလွတ်လို့ကြိုးကျယ် ကျန်မလဲ သူ့နောက်ကိုလိုက်ပြီးသားပါဘဲ”

“ကျုပ်လဲဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမယ်သလေရယ်”

“ကြိုးစားပါ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်”

“အလိုဆိုတဲ့ ကုလားကညတိုင်းဘဲလာသလား”

“ညတိုင်းလိုလိုပါဘဲရှင်”

“ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်တတ်သလဲ”

“ခပ်စောစောပြန်တတ်တာပါဘဲ”

“သေတဲ့ညကတော့”

“အဲဒီညကတော့ နဲ့နဲ့ညဉ့်နက်သွားတယ်ထင်တယ်၊ အမေနဲ့ စကားပြောနေကြတာပါဘဲ”

“ပြန်ခါနီးမှာ ဘာများထူးထူးခြားခြား ပြောသွားသေးသလဲ”

“ဘာမှထူးထူးခြားခြားပြောမသွားပါဘူးရှင်၊ ညဉ့်နက်ပြီပြန်လိုက်အုံးမယ်တဲ့၊ ရွာမြောက်က တောင်ကုန်းကလေးနားမှာ တစ္ဆေချောက်တယ်လို့ ဗမာတွေ ပြောကြတယ်တဲ့ အဲဒီအနားက ဖြတ်သွားရမှာတဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒီတောင်ပူစာနားက တစ္ဆေချောက်တတ်သလား”

“မပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျန်မတို့ဖြင့် တခါမှမတွေ့ဘူးပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကုလားသေတဲ့ နေရာမှာဘဲ မနှစ်နှစ်ကကုလားသုံးယောက် သေသွားပြီကောလားရှင်”

ကျွန်တော်။ ။ (အံ့အားသင့်လျက်) “အလို ဘာပြုလို့လဲကွယ်”

မ ။ ။ “ဒီလိုရှင်၊ ကျောက်တောင်မှ ကျောက်တွေကို ခွဲဘို့ယမ်းဘိလူးများကိုရန်ကုန်က နေပြီး သေတ္တာနဲ့ ရိုက်ပို့တယ်ရှင်၊ သေတ္တာရောက်တဲ့အခါမှာ ကျောက်ကျင်းကကိုယ်စားလှယ်နဲ့ မယ်လေကုလားတွေက ဖြူးဘူတာကို အစောင့်အကြပ်နဲ့ သွားပြီး လှည်းတစ်စီးနဲ့ ယူကြရတယ်၊ သည်ဟာနဲ့ တနေတော့ သည်လိုနွေအခါပါဘဲရှင်၊ ယမ်းသေတ္တာတွေကို ဘူတာက တင်လာပြီး အခုပြောတဲ့ တောင်ပူစာကလေးနားမှာ မောတာနဲ့ ခဏနားနေကြတာကိုးရှင်၊ လှည်းကိုတော့ ထောင်ကမ်းပါးယံဘေးမှာ လှည်းနောက်မြီးထိုးပြီး ခဏတဖြုတ်နားနေတဲ့ အခါမှာ ‘ခိုင်း’ ဆိုပြီး မြေပြိုမတတ် အသံကြီးကြားရပြီး ယမ်းသေတ္တာတလုံးဟာတခါထဲပေါက်သွားတာပါဘဲရှင်၊ တလုံး ပေါက်တော့ ကျန်တဲ့သေတ္တာတွေလဲအားလုံးပေါက်ကွဲပြီးကုလားသုံးယောက်ရော လှည်းသမားရော၊ နွားတကောင်ရော တခါထဲပွဲချင်းပြီး သေပါစေလားရှင်”

ကျွန်တော်။ ။ “အော်...ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေရာဟာ တစ္ဆေချောက်တယ်လို့ ပြောကြတာ ထင်ပါရဲ့”

မ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ အော်...နဲ့နဲ့တောင်နေစောင်းသွားပြီ၊ တဆိပ်ကလေးရှင် ကိုဘိုးမင်း အမှုမှာ တတ်နိုင်သလောက်စောင့်ရှောက်ပါရှင်နော်၊ မမုန်တာများ ဖြစ်သွားရမယ်လို့ဆိုယင်အင်မ တန် နှစ်နာရှာတော့မှာဘဲရှင်”

ကျွန်တော်။ ။ “ကိုင်း... ပြန်ပေတော့သွယ်မ၊ ဝိတ်သာချသွား”

ဌာနာအုပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်များ ကျောက်ကျင်းမှ ပြန်လာသောအခါ နေဝင်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ညစာအစားများကို စားသောက်ကြလေ၏။ ပြီးစီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်စိန်လွင်သည်၎င်း၊ ဌာနာအုပ် ကိုသန်းတင်သည်၎င်း၊ ကျွန်တော်ပြုလုပ်သည်ကို ရယ်ပောလျက်...

“ဒီဇွေးအပြုက ဘာလုပ်ဖို့လဲကိုတင်မောင်ရဲ့၊ တယ်ပြီးအအိပ်ပျက်အောင်လုပ်တဲ့လူတဲ့ဗျာ၊ အမှုက အင်မတန် ထင်ရှားနေပြီဟာဘဲ”

....ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့မှာ အချိန်မတန်သေးသည်နှင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေရလေ၏။

ဥနာရီ ကျော်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လူစုလည်း မာမက်အလီသေသောနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၍ ကျွန်တော်သည် ဦးဖိုးလူနှင့်အတူ ပါလာသော ရွာသားတယောက်အား ယခင်ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးသောကျောက်တုံးတစ်ခုမှ ဖြစ်နေသောအပေါက်၏အောက်တည့်တည့်တွင် ဝါးလုံးသုံးလုံးကို “လင့်စင်”သဖွယ် ဝင်၍ ပြုလုပ်စေ၍ ထိုစင်၌ကြားပေါ်သို့ ခွေးကိုတင်ပြီးလျှင် ခွေး၏နှာခေါင်းကို အပေါက်ထဲထိအဝနှင့် တည့်တည့် တပေမျှသာဝေးသောနေရာ၌ ကြိုးတချောင်းဖြင့် မလှုပ်မရှားနိုင်အောင် ကပ်၍ချည်ထားစေ၏။

ကျွန်တော်၏ အပြုအမူများမှာ ထူးဆန်းလှသည် ဖြစ်၍ မောင်စိန်လွင်နှင့်တကွ အခြားသူများသည်ပင် ကျွန်တော်အား လှောင် ပြောင် ရယ်မောလျက်ပင် ရှိကြကုန်ရာ ကျွန်တော်မှာ ၎င်းတို့ လှောင် ပြောင် ရယ် မော သည် ကို ပမာနမထားဘဲ ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်အတိုင်း ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက် အထမြောက်မည် ဆိုပါက လူတယောက်၏ အသက်မှာ ခုမ်းသာရာ ရပေတော့မည်ဟူသောစိတ်ကူးဖြင့်သာ အချိန်ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုကိစ္စအတွက် သက်သေခံအလို့ငှာ လိပ်ပေါ်ရွာမှသူကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်၏ အကြံပေးချက်အရ ဌာနာအုပ်က ခေါ်၍ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ခွေးကို ချည်၍ထားသော နေရာနှင့် အတောင် ၂၀ ခန့်ဝေးသောနေရာမှ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုကာရှိနေကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ အလွန်ပူသော ပြေလဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း အပေါ်အကျိုးများကို ချွတ်ကာ ရှပ်အင်္ကျီများကို ပင့်လျက် ခွေးပြုကလေးကို ချည်ထားသောစင်ကိုသာစူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြကုန်၏။ လကလေးသည်လည်း ကောင်းကင်တွင် မသာတသာရှိ၍ မှန်ရီ မှန်မှားသာရှိသော လရောင်အောက်တွင် လယ်ကွင်းကြီးများထဲမှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေညှင်းကလေးများသည် ကျွန်တော်တို့အား တနည်းအားဖြင့် အင်အားကို တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးစေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရကုန်၏။

၁၂နာရီ လိုးလတ်သော် ညဉ့်သည် ပို၍တိတ်ဆိတ်လာလေ၏။ တခါတချိန်အခါမှ စူးရှစွာ ဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်သံသည်၎င်း၊ အနီးရှိမုန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ အော်လိုက်သော ညဉ့်ငှက်၏ အော်သံသည်၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ထိုးဖောက်၍ သွားလေ၏။ ခွေးပြုကလေးသည်လည်း ကြောက်ရွံ့လှသည်ဟန်ဖြင့် အော်မြည်လျက်ရှိလာလေသည်။

၁၂ နာရီထိုးရန် ၁၅ မိနစ်မျှသာ လိုသောအချိန်၌ ညဉ့်သည် ယခင်ကထက်ပင် တိုး၍ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိရကား ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း၏ အသက်ရှူသံများကိုပင် ကြားရကုန်၏။ ထိုအသက်ရှူသံများအကြား၌ကား ကျွန်တော်၏လက်ပတ်နာရီမှာ တချက်ချက် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော စက်သံကိုပင် ထင်ရှားစွာကြားရလေသည်။

“ကိုင်း...အလွန်ဆုံး နာရီဝက်ပါဘဲဗျာ”

...ဟု ကျွန်တော်က ပြောသဖြင့် မောင်စိန်လွင်နှင့် ကိုသန်းတင်တို့လည်း စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ ညဉ့်ကလည်း အလွန်တိတ်ဆိတ်လှသည်ဖြစ်၍ မယ်ဇလီအလီခန့်သည် ထိုနေရာ ထိုအချိန်လောက်တွင် မြေပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာလဲကျ၍သွားသည်ကို၎င်း၊ ယမန်နှစ်က ယမ်းသေတ္တာများတင်၍လာသော လှည်းသည်လည်း ယခု တောင်ပူစာ၏ ကမ်းပါးယံအနီး၌ပင် ပေါက်ကွဲသဖြင့် ကုလားသုံးယောက်နှင့်တကွ လှည်းမောင်းသမားပါလဲချင်းပြီး သေဆုံးသည်ကို၎င်း မိမိမျက်စိနှင့် မမြင်ရသောအရာများကိုပင် ကျွန်တော်မြင်မိဘိသကဲ့သို့ စိတ်၌ ထင်မြင်၍လာလေ၏။

ထိုအခါ သူငယ်မပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တစ္ဆေချောက်သည်ဆိုသော စကားများကို အမှတ်ရလျက် အစိမ်းသေ သေခဲ့သူများ၏ဝိညာဉ်များသည် ကျွန်တော်တို့အနီး၌ပင် သွားလာကျက်စားလျက်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ၏။ အချိန်မှာ ၁၂ နာရီထိုးသော်လည်း မည်သို့မျှအကြောင်းမထူးဘဲ ရှိလေရာ ညဉ့်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်၍လာတော့၏။

၁၂ နာရီနှင့် ၁၅ မိနစ်မျှရှိလတ်သော် လေမုန်တိုင်းများ ကျလာသကဲ့သို့၎င်း၊ ထောင်သောင်းမကသောလူနာတို့သည် ဝိုင်း၍ ညည်းညူဘိသကဲ့သို့၎င်း၊ ဝိဝိမြည်သောအသံများကို တောင်ပူစာအတွင်းမှ ကြားရလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်လုံးများကို ယခင်ကထက် ပြူးကျယ်စွာဖွင့်၍ ထားကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဖြူသောအရောင်ရှိသော မီးခိုးကဲ့သို့သောအရာဝတ္ထုတခုသည် အပေါက်ငယ်မှ တငွေငွေထွက်လာပြီးနောက် ခွေးဖြူကလေး၏ကိုယ်ကို လွှမ်းမိုးသကဲ့သို့ရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုခံတစ်ခုကို လျှပ်မြန်စွာထုတ်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ရော နှာခေါင်းပါ ပိတ်လျက်...

“မြန်မြန်နှာခေါင်းပိတ်ကြဗျူ...”

...ဟု အော်ကာ မြေပေါ်တွင် အလျားမှောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်လွင်နှင့် အခြားသူများလည်း ကျွန်တော်၏နည်းတူ နှာခေါင်းများကိုပိတ်ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ အလျားမှောက်လိုက်ကြလေ၏။

၃ မိနစ်ခန့်မျှကြာလတ်သော် ကျွန်တော်တို့လည်း အလျားမှောက်ရာမှ ထလျက်ရှိကြကုန်ရာ ယမန်နေ့က တွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း အလွန်ပြင်းထန်၍ မူးမော်သိုင်းမှိုင်းစေကတ်သည့် ထူးဆန်းသော အနံ့တမျိုးကိုရရှိပြီးနောက် အနံ့သည် တဖြည်းဖြည်း ပြယ်၍သွားသည်နှင့် ဖွဲ့ငြိန်က ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေးကလေးကို ချည်၍ထားသော နေရာသို့ ပြေးသွားကြလေရာ ခွေးကလေးမှာ ပြောခွေကာ သေလျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုခွေးကလေးမှာမျက်နှာ၌ကား အလီခန့်သေဆုံးစဉ်ကဲ့သို့ မဲသောအကွက်ကြီးတခုသည် မျက်နှာတခြမ်းမျှပင် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေသည်။

“ကိုင်း...ကိုင်းတင် မြင်ပြီဟုတ်လား၊ အင်္ဂလိပ်ကို သတ်တာ ဒီဓာတ်ငွေ့ဘဲဗျ”

“ထူးဆန်းလိုက်လေဗျာ...ကျုပ်တို့ဖြင့် မြင်ဘူးဘို့နေနေသာသာ ကြားတောင် မကြားဘူး ပါဘူး၊ သေတဲ့ကလားရဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်မှာ အညိုကွက်ကြီး မြစ်နေတာ လက်စသတ်တော့ ဒီဓာတ်ငွေ့သတ္တိကိုးဗျ”

ကျွန်တော်။ ။ “ကိုင်း...ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မတော်ဘူးမှတ်တယ်”

တင်။ ။ “ကျွန်တော်ဖြင့် ခုထက်ထိ မူးနောက်နောက်ကြီး နေသေးတယ်၊ ဒါဖြင့်လဲ မြန်မြန်ပြန်ကြပါစို့ဗျာ”

ယင်းလူသတ်မှု၌ ကျွန်တော်သည် သက်သေ အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ရသည် ဖြစ်ရာ တရားခံမှာ မျက်မြင်သက်သေရွှေ့သဖြင့်တကြောင်း၊ သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းက ဓာတ်ငွေ့၏အကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ သက်သေခံသဖြင့်တကြောင်း၊ ရန်ကုန် ဓာတုဗေဒ ဘက် ဆိုင်ရာမှာလည်း ဘိုးမိုင်၏ တုတ်တွင်း စွန်းပေလျက်ရှိသောသွေးမှာ လူ၏သွေးမဟုတ်ဘဲ ခွေး၏သွေးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံစာ ပေးပို့ရရှိသဖြင့်တကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီး၏ ထွက်ချက်၌လည်း သေသူအင်္ဂလိပ်၏နှာခေါင်းဝနှင့် ပါးစပ်၌ အကွန်ပြင်းထန်သောအဆိပ်နံ့ရသဖြင့် မူးမေ့စေတတ်သော ဓာတ်ငွေ့များနှင့် သေမည် ဆိုက သေနိုင်ကြောင်း သက်သေခံသဖြင့်တကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိရသော ကျောက်ခဲနှင့် သေသူ၏နဖူးမှဒဏ်ရာမှာ ကိုက်၍နေသည့်ပြင် ထိုကျောက်ခဲ ထိပ်၌ တွေ့ရသော အစေးအညှော် များမှာလည်း လူ၏သွေးဖြစ်ကြောင်းကို ဓာတုဗေဒဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက သက်သေခံသဖြင့် တကြောင်း၊ တရားခံ၏ရှေ့နေကလည်း အထက်ပါအချက်များဖြင့် ပိုင်နိုင်စွာ ဆက်သွယ်ပြောဆို လျှောက်လဲသဖြင့်တကြောင်း ဤသို့သောအကြောင်းများကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ဘိုးမိုင်အား တရား သေလွှတ်လိုက်လေ၏။

*

*

*

ကျွန်တော်သည် ခွင့်ရက်စေ၍ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ၊ စုံထောက်ဦးထင်ကျော်အား ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံများကို အစအဆုံးပြောပြလေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဆေးတံကို ကိုက်လျက်...

“ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်လူက အလာသားဘဲ၊ လူတယောက်အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ကယ် ဆိုတာ အင်မတန် ကုသိုလ်ရတာပေါ့ ကိုတင်မောင် ခင်ဗျာကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်”

“ဒီဟာတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားနည်းတွေချည်းပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ချီးကျူးခရာမလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုတင်မောင် ကျုပ်နည်းတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးဖြစ်ရိုးဖြစ် စဉ်သဘာဝကို မကျော်လွန်ပါဘူး၊ လူတိုင်းလဲနားလည်လောက်တယ်၊ လူတိုင်းလဲသိလောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်မြင်တတ်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ရင် သူ့နေရာနဲ့သူ စိကပတ်ကုံး အသုံးချတတ်သူလိုတာ တခုက ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်နည်းကို ရာခိုင်နှုန်း ၆၀-၇၀ လောက်အသုံးချလို့ ခင်ဗျားအောင်မြင်တာပဲ”

“တောင်ပူစာမှာ အပေါက်ကလေးဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအပေါက်ထဲက အင်မတန်မွန်တဲ့ အနံ့မျိုး ထွက်နေကထဲက ကျွန်တော်မသင်္ကာတာပဲဗျ၊ အင်မတန်ဆန်းတာပဲနော်”

“ဆန်းတာပေါ့ဗျာ၊ အင်မတန်နက်တဲ့ ရေတွင်းပျက်တွေ၊ သတ္တုတွင်းဟောင်းကြီးတွေရဲ့ အောက်မှာတွေ့တတ်တဲ့ ကာဘွန်နစ်အက်ဆစ်ဓာတ်မျိုးပေါ့၊ အဲဒါထက်တောင် ပြင်းသေးတယ်၊ ဒီဓာတ်တွေ အကြောင်းသိချင်ယင် ကျုပ်စားပွဲဟိုဘက်ထောင့်မှာ တင်ထားတဲ့ ကျုပ်မှတ်စုစာအုပ် အပြာကြီး တဆိတ်လှမ်းလိုက်စမ်းဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်စာပေါ်ကြီးကိုယူ၍ ပေးသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ‘အဆိပ်များ’ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် စာမျက်နှာတနေရာသို့ လှန်လျက်....

“ကိုင်း....ဒီမှာဘတ်ကြည့်စမ်း၊ ကိုတင်မောင်”

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်ညွှန်ပြသောနေရာသို့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးထင်ကျော်၏လက်ရေးဖြင့် နိုင်ငံခြားစာနယ်ဇင်းအမျိုးမျိုးမှ၎င်း၊ “အင်ဆိုကလိုပီးဒီးယားခေါ် ကမ္ဘာ့စွယ်စုံကျမ်းကြီးများမှ၎င်း၊ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ကောင်းနိုးထရာအချက်အလက်များကို ထုတ်နှုတ်ထားသည့် အောက်ပါ စာများကိုတွေ့ရှိရလေသည်။

ကျောက်ကြားမှထွက်သော ကာဘွန်နစ်အက်ဆစ်ခေါ် ထူကိုသေစေတတ်သည့် ဓာတ်တမျိုး

“ယင်းဓာတ်တွေမှာ သာမန်ကာဘွန်နစ်အက်ဆစ်ဓာတ်ထက် အဆပေါင်း ၃၀ ခန့်ပိုမိုပြင်းထန်၍ အလွန်ပူအိုက်သောအရပ်ဒေသများဖြစ်သည့် ‘ထရောပစ်’ ခေါ် နယ်များ၌တွေ့ရှိတတ်လေသည်။

ထိုဓာတ်တွေမျိုးမှာ ကျောက်ကြားများ၊ ကျောက်နံရံကြီးများကြားမှ၎င်း ထုထယ်ကြီးမားသော ကျောက်မြေလွှာကြားမှ၎င်း၊ အလိုအလျောက်ပေါက်ထွက်ပြီးလျှင် အလွန်ပူအိုက်သော ရာသီဥတုများ၌ တခါတရံ မီးခိုးကဲ့သို့ဖြူစွတ်သောအရောင်များကိုပင် မြင်နိုင်လေသည်။

ယင်းဓာတ်တွေ ကိစ္စမျှသောသတ္တဝါများသည် ချက်ခြင်းပင် မူးမေ့သွားတတ်၍ ၃ နာရီအတွင်း အသက်ကိုသေစေနိုင်၏။

ဓာတ်တွေ ထွက်တတ်သော ကျောက်ဆိုင်၊ ကျောက်ခက်များမှာ ကောင်းကင် သက်တန်းသဖွယ် အရောင်မျိုးစုံရှိတတ်သဖြင့် အလွယ်တကူမြင်နိုင်၏။ ထိုဓာတ်တွေ ထွက်ရာအပေါက်ကြီး

များမှာ တခါတရံမြေအောက်သို့ ၁ မိုင်ခရီးခန့်ပင် ဝင်၍သွားတတ်သဖြင့် အစရှာဖွေ၍မရနိုင် အောင်ပင်ရှိလေသည်။

ထိုခတ်၌ ထွက်သော တွင်းကုလေး များကို ‘ဆူမာထရာ ကျွန်း’ ‘ဘိုနိုယိုကျွန်း’ ‘နယူးဂီနိုကျွန်း’ အာဖရိကတိုက်အလယ်ပိုင်း တောနက်ရာဒေသများ၌တွေ့ရ၍ အမေရိကမြောက်ပိုင်း ဖြစ်သော အမေဇုန်မြစ်ဝှမ်းတောင်ပူစာများ၌တွေ့ရတတ်လေသည်။”

ကျော်။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ချော့အမှုနဲ့တော့ အံ့ကိုက်ဘဲမဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်။ ။ “စုဆောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ ရွာမှရှားပါတယ်ဗျာ...ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံပါပေတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်ကို ဒီလောက်လဲ မချီးမွမ်းနဲ့အုံး၊ ကျုပ်က စာတွေဗျ၊ ခင်ဗျားက လက်တွေ့ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတခါ ကျုပ်က ခင်ဗျာ့ကို ချီးကျူးပါရစေဗျာ”

BURMESE
CLASSIC
.com